

Sygn. akt I C 423/ 20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2020 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Janusz Supiński

Protokolant: Katarzyna Kucharska

po rozpoznaniu w dniu 20.10.2020 r. w Giżycku

sprawy z powództwa (...) 2 (...) I. Z. N. F. S. w G.

przeciwko M. T.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego M. T. na rzecz powoda (...) 2 (...) I. Z. N. (...) Sekurytyzacyjny w G. kwotę 21.289,10 (dwadzieścia jeden tysięcy dwieście osiemdziesiąt dziewięć 10/100) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18.02.2020r. do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.682,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 423/20

UZASADNIENIE

Powód (...) 2 (...) I. Z. N. (...) S. z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego M. T. kwoty 21.289,10 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazał, że nabył wierzytelność od pierwotnego wierzyciela, z którym pozwany zawarł umowę pożyczki wskazując, że pozwany nie wywiązał się z warunków w niej określonych. Argumentował, że próby polubownego rozwiązania sporu z pozwanym nie doprowadziły do dobrowolnego uregulowania zadłużenia.

Pozwany M. T. nie zgodził się z pozwem tak co do zasady, jak i co do wysokości. Podniósł przy tym, że powód nie posiada legitymacji czynnej do występowania w niniejszym procesie, pozwany zaś nie został zawiadomiony o dokonanej cesji wierzytelności. Argumentował, że nie sposób również wyliczyć wysokości dochodzonego roszczenia, które zdaniem pozwanego jest znacznie zawyżone. Pozwany zakwestionował również treść złożonych przez powoda dokumentów a także wskazał, że umowa pożyczki zawiera klauzule abuzywne. W szczególności ustalona w umowie prowizja rażąco narusza interesy konsumenta.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwany M. T. zawarł w dniu 25.02.2019 r. z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę pożyczki nr (...). Na mocy tej umowy pozwany otrzymał do dyspozycji kwotę 10.000 zł, jednocześnie zobowiązując się do zwrotu kwoty 21.616,12 zł. Na całkowitą kwotę pożyczki składała się kwota 10.000 zł tytułem kapitału, 10.000 zł tytułem prowizji oraz 1.616,12 zł tytułem odsetek. Pozwany nie wywiązał się z warunków, określonych w umowie pożyczki i nie zwrócił udzielonej mu pożyczki.

(dowód: brokerski wniosek o pożyczkę – k. 23-24

umowa elastycznej pożyczki ratalnej – k. 25-29,

potwierdzenie przelewu kapitału – k. 31)

Pismem z dnia 29.07.2019 r. pożyczkodawca wypowiedział pozwanemu umowę pożyczki w związku z niewywiązaniem się przez pozwanego z warunków spłaty pożyczki, jednocześnie wzywając pozwanego do zapłaty zadłużenia.

(dowód: wezwanie do zapłaty z wypowiedzeniem umowy – k. 32)

W dniu 23.08.2019 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarł z powodem umowę cesji wierzytelności. Przedmiotem umowy były wszystkie wymagalne i nieprzedawnione oraz nieobciążone prawami osób trzecich wierzytelności pieniężne opisane w papierowej wersji załącznika nr 4 do umowy.

Z wyciągu z załącznika do umowy sekurytyzacji z dnia 23.08.2019 r. i wykazu wierzytelności do umowy przelewu wierzytelności (załącznik nr 4) wynika, że powód nabył wierzytelność w stosunku do pozwanego wynikającą z umowy pożyczki nr (...) z dnia 25.02.2019 r.

(dowód: umowa cesji wierzytelności – k. 12-18,

wyciąg z załącznika – k. 22,

wykaz wierzytelności – k. 91)

Pismem z dnia 3.10.2019 r. powód zawiadomił pozwanego o dokonanej cesji wierzytelności. Próby polubownego rozwiązania sporu z pozwanym, podejmowane przez powoda nie doprowadziły do uregulowania zadłużenia.

(dowód: pismo informacyjne z dnia 3.10.2019 r. – k. 33)

zawiadomienie o cesji wierzytelności – k. 34-35)

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny przedmiotowej sprawy w ostatecznym kształcie pozostał sporny w całości tak co do zasady, jak i co do wysokości. Pozwany bowiem kwestionował zarówno legitymację czynną po stronie powoda, jak i wysokość dochodzonego roszczenia. W konsekwencji sporne pozostały kwestie podnoszone przez pozwanego, a w szczególności stosowanie przez powoda klauzul niedozwolonych w treści umowy będącej źródłem zobowiązania.

Zgodnie z dyspozycją art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Istotą zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki, jest przeniesienie przez pożyczkodawcę jej przedmiotu na własność pożyczkobiorcy. Przeniesienie własności przedmiotu pożyczki może nastąpić w każdy prawem przewidziany sposób. W wypadku pieniędzy wchodzi w grę wydanie gotówki, przelew bankowy, otwarcie kredytu na rachunku bankowym itp. Umowa pożyczki jest umową dwustronnie zobowiązującą, co oznacza, że obowiązkowi pożyczkodawcy do przeniesienia własności przedmiotu umowy na pożyczkobiorcę odpowiada obowiązek zwrotu, czyli przeniesienia przez pożyczkobiorcę na pożyczkodawcę przedmiotu umowy, powiększonego o ewentualne wynagrodzenie ustalone w umowie. Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, zaś zgodnie z art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Rozstrzygając w kontekście powyższego kwestię sporną jaką była legitymacja czynna po stronie powoda wskazać należy, że zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, zaś w myśl § 2

wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie przyjmuje się zgodnie, że w wyniku przelewu w rozumieniu art. 509 k.c. przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Powód występując z roszczeniem winien zatem wykazać skuteczne przejście uprawnień przysługujących mu w stosunku do pozwanego. Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy Sąd dostrzegł, że w toku postępowania strona powodowa przedłożyła umowę cesji wierzytelności z dnia 23.08.2019 r. zawartą pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. a (...) 2 (...) (...) (...) (...) (...) (...) w G.. W umowie wskazano, że przedmiotem umowy są wierzytelności szczegółowo określone w załączniku nr 4 do tejże umowy (k. 91), który stanowi jej integralną część. Z powyższego wynika, że powód w celu wykazania nabycia wierzytelności wobec pozwanego, powinien przedłożyć wykaz wierzytelności, który stanowi załącznik nr 4 do umowy (w formie papierowej). W zalegających w aktach sprawy dokumentach znajduje się rzeczony załącznik, który bezspornie indywidualizuje nabytą wierzytelność w stosunku pozwanego. Zawiera on bowiem wszelkie niezbędne dane pozwanego oraz informacje o zawartej umowie pożyczki z pierwotnym wierzycielem. Bezspornie również ów załącznik można połączyć z umową cesji wierzytelności, uznając, że stanowi on integralną część umowy. W konkluzji Sąd uznał, że strona powodowa w pełni udowodniła fakt nabycia wierzytelności wobec pozwanego, a wykazanie tej okoliczności jest podstawą do uznania zasadności roszczenia powoda, które wynika z umowy cesji (art. 509 i nast. k.c.). Odnosząc się do zarzutów pozwanego związanych z brakiem uiszczenia ceny nabycia wierzytelności dostrzec należało potwierdzenie transakcji z dnia 29.08.2019 r. z k. 93, które koreluje z datą zawarcia umowy cesji wierzytelności i terminem na uiszczenie ceny nabycia określonym w umowie. Zarzut ów zatem okazał się całkowicie nieskuteczny. Marginalnie zaakcentować należy, że umowa cesji wierzytelności jest umową konsensualną, a jej skuteczność prawna nie jest uzależniona od spełnienia przez cesjonariusza obowiązku zapłaty ceny nabycia wierzytelności. Kwestia wzajemnych rozliczeń między stronami umowy cesji wierzytelności nie ma znaczenia na gruncie przedmiotowej sprawy. „Nie jest warunkiem skutecznego zawarcia umowy cesji wierzytelności zapłata ceny w wykonaniu tej umowy. Umowa cesji może być także zawarta pod tytułem darmym.” (vide: Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 września 2013 r., sygn. akt VI ACa 398/13, Lex nr 1544537). Wreszcie dostrzec należało, że o dokonanej cesji wierzytelności pozwany został, wbrew jego twierdzeniom – skutecznie zawiadomiony.

Niewątpliwie również pozwany nie wywiązał się z zawartej z poprzednikiem prawnym powoda umowy pożyczki. Sam pozwany zaniechał w tym względzie jakiejkolwiek inicjatywy dowodowej i nie wykazał w jakiej części dokonywał spłat, zwłaszcza że niewątpliwie kwota 10.000 zł tytułem kapitału została przelana na jego rachunek bankowy (k. 31). Wskazać należy, że pozwany sprowadził swoją obronę przed roszczeniami powoda tylko do zaprzeczania istotnym dla rozstrzygnięcia faktom, nie rozwijając przy tym w żaden sposób swojej wersji, która przynajmniej mogłaby uprawdopodobnić jego zarzuty, nie mówiąc już o udowodnieniu prezentowanych przez siebie twierdzeń. Dotyczy to zarówno kwestionowania przez pozwanego wysokości dochodzonego roszczenia, jak i treści dokumentów zaoferowanych przez powoda. Przede wszystkim jednak pozwany nie odniósł się w żaden sposób do zaoferowanego przez powoda w piśmie z dnia 10.06.2020 r. sposobu zaksięgowania wpłaty pozwanego (k. 72) konsekwentnie podnosząc w każdym piśmie procesowym tożsame zarzuty, przecząc jedynie twierdzeniom powoda. Gdyby pozwany uregulował zadłużenie w jakimkolwiek zakresie to niewątpliwie zaoferowałby na tę okoliczność stosowne dowody. Z dokumentów przedstawionych przez powoda wynika, że pozwany na poczet spłat udzielonej pożyczki spłacił jedynie kwotę 610 zł. Do spłaty pozostała zatem, w ocenie Sądu pozostała część kapitału. Jednocześnie na dochodzoną pozwem kwotę składała się nie tylko kwota udzielonej pożyczki, ale także przewidziane w umowie skapitalizowane odsetki umowne za opóźnienie. W konsekwencji również uznać należy, że powód w pełni udowodnił wysokość dochodzonego roszczenia. Zaakcentować wypada, że świadome zaciągnięcie pożyczki, a następnie uchylanie się od jej spłaty i kwestionowanie jej co do wysokości, która od początku była wiadoma pożyczkobiorcy – stanowi w ocenie Sądu nadużycie prawa i nie zasługuje na ochronę.

Rozstrzygając podnoszony przez pozwanego zarzut stosowania przez pożyczkobiorcę w treści umowy będącej źródłem zobowiązania klauzul niedozwolonych wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Nie dotyczy to postanowień określających

główne świadczenie stron w tym cenę lub wynagrodzenie jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że wszystkie koszty ustalone w umowie składają się na umowę, która zawarta jest zgodnie z dobrymi obyczajami i poszanowaniem praw konsumenta. W ocenie Sądu zapisy dotyczące wysokości prowizji przy ustalonych odsetkach umownych nie stanowią obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych i nie stanowią dla pożyczkodawcy dodatkowego źródła zysku. Biorąc pod uwagę wysokość tych kosztów w stosunku do całości kwoty pożyczki, nie można ich uznać za nadmierne, a ich zastrzeżenie nie stanowi niedozwolonej klauzuli umownej. Zaakcentować przy tym należy, że wzorzec umowny w tym zakresie jest wystarczająco jasny. W umowie pożyczki załączonej do pozwu wskazano szczegółowo sposób kalkulowania tych opłat. Precyzyjność zapisu, jego zrozumiałość w zakresie obliczenia takiej wysokości dla przeciętnego konsumenta nie powinna w ocenie Sądu pozostawiać żadnych wątpliwości. Podkreślić należy, że nie powinno być tak, że konsument działając z pełną świadomością podejmowanych decyzji oraz mając pełne rozeznanie swej sytuacji majątkowej oraz wysokości zaciągniętego zobowiązania zawiera umowę z przedsiębiorcą, zaś w przypadku popadnięcia w problemy finansowe (...) stwierdza, że zawiera ona klauzule abuzywne (tak: Sąd Rejonowy dla Wrocławia- Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 16.05.2018 r., sygn. akt XIV C 3271/16).

Wreszcie wskazać należy, że wskazane w umowie pożyczki kredytowane koszty kredytu stanowiące pozaodsetkowe koszty kredytu w rozumieniu art. 5 ust. 1 pkt 6a ustawy o kredycie konsumenckim zostały ustalone na właściwym poziomie, zważywszy przy tym na fakt, że zgodnie z art. 36a ust. 2 ustawy o kredycie konsumenckim, pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu w rozumieniu art. 5 ust. 1 pkt 6 w/w ustawy.

W konsekwencji Sąd uwzględnił roszczenie powoda w całości, o czym orzekł jak w pkt I sentencji. O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. Zgodnie z tym artykułem, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zasadnym zatem było o odsetkach orzec zgodnie z żądaniem pozwu, które to Sąd zasądził od zasądzonej kwoty od dnia 18.02.2020 r. (od daty wniesienia pozwu) do dnia zapłaty.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 § 1 k.p.c.), zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę jest obowiązana zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na zasądzoną kwotę składały się kwota 1.065,00 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 3600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.